परापरज्ञस्त्वपरो नाभिमानादुदीरितः । अपरज्ञः परां बुद्धिं ज्ञात्वा मोहाद्विमुच्यते । ९३५
अदर्शनादपि ततः पुनस्त्वादर्शनं गतः । नाहं तं वेद्मि नासौ मां न च मेऽस्ति विरागता ।
येन येन शरीरेण करोत्ययमनीश्वरः । तेन तेन शरीरेण तदवश्यमुपाश्नुते ।
मानसं मनसाप्नोति शारीरञ्च शरीरवान् ।
इति श्रीमहाभारते आश्रमवासिके पर्व्वणि पुत्रदर्शनपर्व्वणि चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ अदृष्ट्वा तु नृपः पुत्रान् दर्शनं प्रतिलब्धवान् । ऋषेः प्रसादात् पुत्राणां स्वरूपाणां कुरूद्वह ।
स राजा राजधर्म्मांश्च ब्रह्मोपनिषदन्तदा । अवाप्तवान्वरश्रेष्ठो बुद्धिनिश्चयमेव च । ९४०
विदुरश्च महाप्राज्ञो ययौ सिद्धिं तपोबलात् । धृतराष्ट्रः समासाद्य व्यासञ्चैव तपस्विनं ।

॥ जनमेजय उवाच ॥ ममापि वरदो व्यासो दर्शयेत् पितरं यदि । तद्रूपवेशवयसं श्रद्धेयां सर्व्वमेव ते ।
प्रियं मे स्यात् कृतार्थश्च स्यामहं कृतनिश्चयः । प्रसादादृषिमुख्यस्य मम कामः समृध्यतां ।

॥ सौतिरुवाच ॥ इत्युक्तवचने तस्मिन्नृपे व्यासः प्रतापवान् । प्रसादमकरोद्धीमानानयच्च परिक्षितं ।
ततस्तद्रूपवयसमागतं नृपतिं दिवः । श्रीमन्तं पितरं राजा ददर्श जनमेजयः । ९४५
शमीकञ्च महात्मानं पुत्रन्तञ्चास्य शृङ्गिणं । अमात्या ये बभूवुश्च राज्ञस्तांश्च ददर्श ह ।
ततः सोऽवभृथे राजा मुदितो जनमेजयः । पितरं स्नापयामास स्वयं सस्नौ च पार्थिवः ।
स्नात्वा स नृपतिर्व्विप्रमास्तीकमिदमब्रवीत् । यायावरकुलोत्पन्नं जरत्कारुसुतं तदा ।
आस्तीक विविधाश्चर्य्यो यज्ञोऽयमिति मे मतिः । यदद्यायं पिता प्राप्तो मम शोकप्रणाशनः ।

॥ आस्तीक उवाच ॥ ऋषिर्द्वैपायनो यत्र पुराणस्तपसो निधिः । यज्ञे कुरुकुलश्रेष्ठ तस्य लोकावुभौ जितौ । ९५०
श्रुतं विचित्रमाख्यानं त्वया पाण्डवनन्दन । सर्पाश्च भस्मसान्नीता गतश्च पदवीं पितुः ।
कथञ्चित्तक्षको मुक्तः सत्यत्वात्तव पार्थिव । ऋषयः पूजिताः सर्व्वे गतिर्दृष्टा महात्मनः ।
प्राप्तः स विपुलो धर्म्मः श्रुत्वा पापविनाशनं । विमुक्तो हृदयग्रन्थिरुदारजनदर्शनात् ।
ये च पत्नधरा धर्म्मे सद्वृत्तरुचयश्च ये । यान् दृष्ट्वा हीयते पापं तेभ्यः कार्य्या नमस्क्रिया ।

॥ सौतिरुवाच ॥ एतच्छ्रुत्वा द्विजश्रेष्ठात् स राजा जनमेजयः । पूजयामास तमृषिमनुमान्य पुनः पुनः । ९५५
पप्रच्छ तमृषिञ्चापि वैशम्पायनमच्युतं । कथावशेषं धर्म्मज्ञो वनवासस्य सत्तम ।
इति श्रीमहाभारते आश्रमवासिके पर्व्वणि पुत्रदर्शनपर्व्वणि जनमेजयस्य पितृदर्शने पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥

॥ जनमेजय उवाच ॥ दृष्ट्वा पुत्रांस्तथा पौत्रान् सानुबन्धान् जनाधिपः । धृतराष्ट्रः किमकरोद्राजा चैव युधिष्ठिरः ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तद्दृष्ट्वा महदाश्चर्य्यं पुत्राणां दर्शनं नृपः । वीतशोकः स राजर्षिः पुनराश्रममागमत् ।
इतरस्तु जनः सर्व्वस्ते चैव परमर्षयः । प्रतिजग्मुर्य्यथाकामं धृतराष्ट्राभ्यनुज्ञया ।
पाण्डवास्तु महात्मानो लघुभूयिष्ठसैनिकाः । पुनर्ज्जग्मुर्म्महात्मानं सदारास्तं महीपतिं । ९६०
तमाश्रमपदीं धीमान् ब्रह्मर्षिर्लोकपूजितः । मुनिः सत्यवतीपुत्रो धृतराष्ट्रमभाषत ।